

[Hans Thyge Jacobsen.]

tillægget, som vi dengang naaede til, er rigtig og tilstrækkelig; det skal vi gerne medvirke til at faa undersøgt. Det samme kan jeg sige med Hensyn til Beklædnings-tillægget, som vi indførte. Alt nyindført er jo, som det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen sagde, ikke fuldkomment, og der er derfor ikke noget som helst til Hinder for, at vi kan se paa disse Ting med Velvilje og faa dem undersøgt, saa vi kan komme til en Ordning.

Men den højtærede Socialminister vil ikke fortænke mig i, at jeg regner med, at det fulde Beløb paa 50 Mill. Kr. kan vi ikke medvirke til at tilvejebringe. Det skyldes ikke saa meget Hensyn til Ønsket om at gøre det bedst mulige i denne Lovgivning, for hvis det blot drejede sig om at give Penge ud, skulde man ikke savne vor runde Haand; men det skyldes Hensynet til den finansielle Situation.

Den finansielle Situation her i Landet er jo blevet omtalt i meget alvorlige Vendinger saavel af den højtærede Statsminister som af den højtærede Finansminister i den korte Tid, vi har arbejdet siden Valget, og hvis Ministrenes Udtalelser er rigtige — og jeg har ingen Grund til at tvivle om, at den finansielle Situation her i Landet er meget alvorlig —, maa et saa stort Udgiftsbeløb som 50 Mill. Kr. vække den allerstørste Eftertanke.

Den højtærede Finansminister bliver nødt til ogsaa at redegøre for, hvor Pengene skal komme fra, for jeg har det Indtryk, at de Skattelove, som er forelagt af den højtærede Finansminister, og som snart skal til Behandling her, alene er motiveret af Hensynet til at skaffe Balance paa Statsregnskabet. Jeg har forstaaet det saadan, at der i de Skattelove, der snart skal behandles, ikke er taget Hensyn til de 50 Mill. Kr., som den højtærede Socialminister her har begæret. Men naar Landets finansielle Situation er meget alvorlig, maa den højtærede Socialminister ikke nøjes med at komme og foreslaa en Udgift paa 50 Mill. Kr., saa maa han samtidig anwise Dækning derfor. Det burde altid være god Tone i Rigsdagens Arbejde, at naar man forelægger Forslag om Udgiftsbevillinger, forelægger man samtidig Forslag om de tilsvarende Indtægtsbevillinger. Men som Situationen er i Dag — og det er jo ikke mig, der siger det, men det er langt kyndigere Folk, nemlig Statsministeren og Finansministeren —, maa det anses for at være en bydende Nødvendighed, at et stort Udgiftsbeløb som 50 Mill. Kr., naar det foreslaas, ogsaa

bliver bilagt med Forslag om, hvorledes det skal fremskaffes. Det er altsaa det første: vi kan sikkert ikke være med til en saa stor Bevilling.

Dernæst vil jeg gerne omtale nogle Enkeltheder i Forslaget; jeg skal ikke gennemgaa alle Enkeltheder, men et Par Stykker vil jeg gerne sige et Par Ord om.

Jeg er ikke sikker paa, at den ændrede Aftrapning mellem Kommunegrupperne, som her foreslaas, er rigtig. Det maa bero paa en nærmere Undersøgelse. Vi har jo fra sidst Beregningerne over Udgifterne i første og anden Kommunegruppe, men fra tredje Kommunegruppe, Landkommunerne, har vi dem ikke. Jeg tror, de maa fremskaffes, for jeg er tilbøjelig til at mene, at Aldersrenten slaar noget bedre til paa Landet, end den gør i Byerne og navnlig i Storbyerne. Det hører man jo Gang paa Gang, naar man er ude i Marken, at mens det kniber for Rentemodtagerne at faa det til at løbe rundt i Byerne, gaar det da saa nogenlunde ude i de rene Landdistrikter. Den Forhøjelse, Forslaget indeholder for den tredje Kommunegruppe, de rene Landdistrikter, er jeg derfor ikke sikker paa er rigtig, men det maa bero paa en nærmere Undersøgelse, og for ikke at spilde Tiden vil jeg gerne henstille til den højtærede Socialminister, om han ikke allerede nu kunde iværksætte den manglende, men stærkt paakrævede Undersøgelse af Udgiftsforholdene i de rene Landdistrikter.

Det er i øvrigt et ganske mærkeligt Forhold, at man i dette Lovforslags Bemærkninger, ligesom i Bemærkningerne til Lovforslaget i sin Tid i 1946, motiverer den Udligning mellem Kommunegrupperne, man tilstræber, med, at Indførelsen af Maksimalpriser har bevirket en Udligning af Udgiftsforholdene. Det er jo en ganske ejendommelig Virkning af Maksimalpriserne, for det vil altsaa sige, at Maksimalpriserne i Landdistrikterne har bevirket Prisstigninger. Hvis det er rigtigt, er der noget galt ved Maksimalpriserne, saa bør ogsaa disse gradueres efter Kommunegrupper. Der er et Forhold her, som trænger til lidt nærmere Overvejelse. Man kan retfærdigvis ikke begrunde en Foranstaltning som den her foreslaaede med en Henvisning til Maksimalpriserne.

Dernæst vil jeg gerne omtale den Enkelthed, som er det væsentlige i Forslaget, Indførelsen af et nyt Tillæg til Renten, Huslejetillægget, som et fast almindeligt Tillæg til enhver Rentenyder til Afløsning af de Huslejetillæg, Kommunerne indtil i Dag har kunnet anvende skønsmæssigt.